

СЦЕНА ВТОРА.

ГРАБЧО, КОМИСАРИНЪТЪ, КОЛЪО.

Кольо, въ дъното на театрътъ, гледа
къмъ тамъ, отъ гдѣто влизе.

Какъ ще се върна. Какво ми е чи излъгахъ? Нека ми го заколятъ завчасъ; нека му опърлятъ краката; нека го ощавятъ, и нека го закачатъ на куката.

Грабчо, на Коля.

Кого? Крадецътъ ли?

Кольо.

А, приказвамъ за едно бозайниче прасе. Прати ми го граматикътъ ви и искамъ да го сготвя както азъ зная.

Грабчо.

Какво ми п'вешъ сега за прасета? Мини отсамъ и прикажи тука на тоз' господинъ за друго п'що.

Комисаринъ, на Коля.

Не ся сиущавай; защо си ся растрепералъ? Азъ не съмъ чилъкъ да ти направа п'кое зло; всичко ще ся пзвърши съ кротость.

Кольо.

Господинътъ е отъ поканены-тъ таз' вечеръ?

Комисаринъ.

Тука, приятелю, не тр'ба нищо да скрешъ отъ господарьтъ си.